

ת"פ 6904/03/15 - מדינת ישראל, פרקליטות מחוז מרכז נגד אברהם לוי

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 6904-03-15 פרקליטות מחוז מרכז נ' לוי
בפני כבוד השופט מנחם מזרחי

בעניין: מדינת ישראל פרקליטות מחוז מרכז
באמצעות ב"כ עוה"ד מיכאל סטופ

המאשימה

נגד

אברהם לוי באמצעות ב"כ עוה"ד עינת
אוריאל

הנאשם

הכרעת דין

א. כתב-האישום ו"חזית המריבה":

כתב-האישום מייחס לנאשם עבירה של גרימת שריפה ברשלנות לפי סעיף 449 לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

נטען, כי בתאריך 1.4.12 ביצע הנאשם, בסיוע בנו, עבודות איטום גג בבית הספר האזורי בישוב עשרת.

המבנה בו ביצע הנאשם את עבודות האיטום הינו מבנה דו-קומתי. בקומה העליונה קיימת תקרת גג רעפים.

במהלך ביצוע העבודה, אטמו הנאשם ובנו את הגג ביריעות ביטומניות, אשר התקנתן מצריכה שימוש בחום גבוה.

נטען, כי במהלך העבודה נתזו גצי אש לכיוון גג הרעפים של המבנה וגרמו להתלקחותו.

נטען, כי הנאשם התיז מים על מקום ההתלקחות בניגוד לתקנות הבטיחות.

נטען, כי הנאשם ובנו עזבו את המקום מבלי לוודא, כי האש כותה ולא הודיעו על התלקחות האש לאיש.

לאחר עזיבתם, פרצה שריפה בגג המבנה, שהתפשטה אל כיתות הלימוד שבקומה העליונה וגרמה לנזק בשווי של 2,004,957 ₪.

נטען, כי השריפה והנזק נגרמו ברשלנותו של הנאשם, אשר התבטאה בכך:

לא נקט אמצעי זהירות נאותים למניעת התפשטות האש בשעת חימום הביטומן ובכך שניסה לכבות את הדליקה באמצעות מים ולא באמצעות מטף כיבוי אש מתאים.

הנאשם מסר תגובה כתובה, במסגרתה הודה, כי בתאריך 1.4.12 הוא ביצע עבודות איטום בבית הספר המדובר, בחיבור בין גג הרעפים לגג הבטון המצוי תחת גג הרעפים, וכי בנו סייע לו.

הוא הודה כי עבודה האיטום בוצעה באמצעות הנחת יריעות חומר המשמש לאיטום ובאמצעות שימוש במכשיר חימום מסוג "ברנר".

הוא הודה כי במהלך העבודה הבחין בגץ וכיבה אותו באמצעות מים.

מסר שלאחר כיבוי הגץ, הוא המתין במקום פרק זמן ולאחר מכן עזב בלא שהייתה במקום אש בוערת.

בחלוף זמן דווח לו על השריפה בבית-הספר.

ב. ראיות המאשימה:

במסגרת פרשת התביעה הוגשו ראיות, וביניהן:

(א). דוח מאת שירותי כבאות והצלה (ת/5) מלמד, כי בתאריך 1.4.12 פרצה שריפה בבית הספר, הטיפול בשריפה החל משעה 12:33 ועד שעה 14:30.

(ב). דוח פעולה מאת רס"ב יעיש יואב (ת/2) מלמד כי בתאריך 1.4.12 בשעה 11:45 התקבל אירוע של שריפה

בבית-הספר האזורי בגדרות. הוא הגיע אל המקום. נכחו שתי כבאיות ואמבולנס. גבה את הודעתו של הנאשם.

(ג). **חוות דעת מאת השמאי גילי זייברט** מתאריך 27.8.12 (ת/3) מלמדת כי שווי הנזק שנבע מן השריפה הוא **2,004,957 ₪**.

(ד). **מסקנת חוקר השריפות, רש"פ חג'בי שמואל מתאריך 7.4.13 (ת/4):**

"...אין לי ספק **שתחילתה של השריפה הינה הצד הימני של המבנה מהכניסה הראשית** במרזב שמחבר בין גג הבטון לבין שאר התקרה. השריפה היא **שריפה סימטרית לשני הכיוונים**, ועל פי כל הסימנים והעדות **מוקד השריפה היה במרזב בין שתי התקרות** כאשר באותו מרזב בוצעו עבודות איטום נזילות בעזרת מחמם מסוג ברנר. **עיוות המתכת באזור המוקד** והעבודות קשים יותר משאר החיזוקים האחרים. **אין במקום סימנים המעידים על מעורבות חשמל** לכן ללא ספק **השריפה נגרמה עקב עבודות שביצעו במקום בעזרת ברנר אשר גרמו לשריפה במקום** ומאחר וחלל התקרה עשוי מחומרים דליקים כגון עץ, בידוד צמר, ניילון אשר גרמה להתפשטות אש מהירה. **אני שולל כל אפשרות של הצתה בזדון, כשל חשמלי או כל סיבה אחרת.** לכן **סיבת פרוץ השריפה היא מעבודות שבוצעו במקום בתקרה ללא אמצעי זהירות**".

חוקר השריפות העיד בבית-המשפט, הסביר את חוות דעתו, אולם איני מקבל את עדותו, את הדוח (ת/4) ואת מסקנותיו, ולא משום העדר מהימנות או חוסר ניסיון מעשי בתחום, אלא מהסיבות הבאות:

ראשית, הוא הגיע לשטח אך לא תיעד את הממצאים, לא בצילום ("לא צילמתי לא היה לנו מצלמה לא היה לנו כסף לקנות מצלמה" - עמוד 9 שורה 1), לא בתרשים ולא בכל אמצעי אחר, באופן המאפשר לבית-המשפט לבחון את טיב חוות דעתו ולבדוק את התשתית העובדתית העומדת בבסיסה..

שנית, העד ביצע רישומים בראשי פרקים של מסקנותיו (עמוד 16 שורה 25) ורישומים אלה אינם אתנו כדי לבחון אותם: "באותו יום כתבתי את הדוח. אני עושה ראשי פרקים..." (עמוד 9 שורה 6).

שלישית, העד גיבש את מסקנתו בדבר מוקד האש תוך התבססות על מראה עיניו - מקום החריכה שנמצא (עמוד 12 שורה 16)(עמוד 17 שורה 4)(עמוד 17 שורות 29 - 32) ועל הפנייה של קב"ט שנכח במקום אל מוקד האש הנטען (עמוד 12 שורה 25), שאין לדעת מי הוא ומה זהותו, באופן שיאפשר בירור עובדתי של הדברים שנמסרו.

מעבר לכך, אין לדעת מה טיבה של אותה חריכה ומה משקלה של אותה ראייה לצורך קביעת מסקנות כנדרש בפלילים.

בהחלט יתכן מצב דברים שבמסגרתו, ימצא מוקד חריכה באתר פלוני משום שבמקום זה קיים מועד בעירה מוגבר של חומר דליק, אך אין זהו מוקד השריפה, התחילי, הישיר.

יתירה מכך, בית-המשפט אינו יכול לסמוך על אמרות כלליות של העד כגון: "התפשטות האש..." (עמוד 14 שורה 20).

רביעית, העד שלל את האפשרות כי האש פרצה משום תקלת חשמל, בעוד שאין לו כל הכשרה מקצועית בתחום ("אני לא מומחה חשמל" - עמוד 10 שורה 29).

לבסוף, העד הסתייג ממסקנתו הנחרצת בעניין זה (עמוד 10 שורות 6 - 7).

יתירה מכך, הסתבר שבעניין זה הוא התייעץ טלפונית עם "מוסמך חשמל" (עמוד 10 שורה 11) ואין לדעת מי הוא אותו אלמוני ("מאיפה אני זוכר" - עמוד 10 שורה 22) ואילו נתונים עובדתיים נמסרו לו.

חמישית, העד לא נטל ממצאים ולא שלח אותם לבדיקות מעבדה, ובעיקר את אותו ברזל שלפי הטענה התעקם עקב השריפה כמלמד כל מוקדה (עמוד 14 שורה 5).

שישית, העד לא הציג את פרטי ניסיונו ומומחיותו במסננת בתי-המשפט, במסגרת חוות דעת ועדויות שמסר במקרים אחרים (עמוד 11 שורה 13).

שביעית, התרשמתי שהעד אינו מכיר די הצורך חומרים מקצועיים, כגון את מסמך נ/2: "זה לא אומר לי כלום" - עמוד 13 שורה 29)(עמוד 19 שורה 15) ואת הוראות נ/4.

שמינית, העד לא תחקר את הנאשם, לא נחשף לאמרתו (ת/א1) שנטלה בו ביום בשעות הצהריים ("לא ראיתי את עדות האדם במקום שהוא הנאשם" - עמוד 15 שורה 11), בטרם גיבש את חוות דעתו.

התירוץ שמסר היה, שהנאשם "לא היה במקום" (עמוד 15 שורה 9) בעוד שמת/א1 בהחלט ניתן ללמוד כי באותו זמן שוהה הנאשם במקום.

מכל מקום, הוא לא ביצע מהלך מזערי כדי לאתר את הנאשם (עמוד 15 שורה 18).

תשיעית, העד לא בדק את המבנה, את אמצעי כיבוי האש שהותקנו בו ואת אלו שהיו צריכים להיות מותקנים בו. הוא השיב בעניין זה: "לא התפקיד שלי" - עמוד 15 שורה 26 - וכן: "אני לא בדקתי" - עמוד 16 שורה 4.

עשירית, העד לא הצליח להעביר לבית-המשפט מה היו הממצאים שאותם ראה, היכן בדיוק הייתה ה"חריכה", מה מיקומה ביחס למקום ביצוע העבודות, ושאלות רבות נוספות (עמוד 18 שורה 28 והלאה).

ג. פרשת ההגנה:

(א). עדות הנאשם:

אני דוחה את עדות הנאשם.

מעבר לרושם הישיר הבלתי אמצעי שאותו עשה הנאשם בעדותו, שאינו מאפשר לקבל את עדותו, עדותו הייתה כזו המצמצמת ומגמדת בעליל את שהתרחש.

בהתאם לעדותו, במהלך העבודה, נדלק "גץ" קטן, בגודל של בדל סיגריה, שאותו כיבה באמצעות בקבוק מי שתייה שאחז בידו - הא ותו לאו. והנה, עדיין הרגיש את החובה להמתין 15 דקות לאחר מכן כדי לוודא שלא פרצה אש.

וכך העיד: "מה שקרה במציאות, אני שמתי את היריעה, בזמן ששמתי קפץ גיץ ליד מקום, היריעה, זה אפילו לא בדל של סיגריה, זה גיץ שאפילו אם אשים אותו בתוך בנזין הוא לא ידליק אותו. הגיץ קפץ מאיפה שריתכתי..." (עמוד 21 שורה 29 והלאה).

הנאשם לא יכול היה למסור הסבר, מדוע המתין 15 דקות על הגג, כצופה, כדי לוודא שלא פורצת אש, אם כל שאירע היה דליקה של גץ בגודל בדל סיגריה (עמוד 22 שורה 6 והלאה).

בהחלט ניכר היה, כי הנאשם לא מוסר את מלוא הפרטים ביחס להיקף הדליקה שפרצה בנוכחותו, הגם שאני מקבל את טענתו, כסבירה, כי הוא לא נטש את המקום נוכח אש בוערת לנגד עיניו.

הנאשם, בעדותו הסתייג, בתירוצים שונים, מאמרותיו במשטרה, אך אין לדבר את הסבריו בעניין זה.

בהודעתו במשטרה מתאריך 1.4.12, בטרם הזהרתו, מסר הנאשם (ת/א1):

"היום בשעה 09:00 הגעתי לבית-הספר בגדרות על מנת לבצע עבודת איטום. תעלת פח האיטום נעשתה על-ידי פחים וברגים ללא אש, ובחלקו הראשוני נעשתה ביריעת ביטומנית (לב) לתעלה בהדבקה נעשית על ידי **הלחמה בברנר** וכנראה **האש אחזה בציפוי התעלה** (עשוי מפיברגלס כנראה חומר דליק)".

"אני **כיביתי את האש במים** וכנראה האש אחזה בחלק האחורי של העץ ולאט לאט התפשטה לכל הגג. לציין שבעת שכבייתי את האש וראיתי שהאש כבויה **ירדתי מהגג בשעה 11:30**, נסעתי לכיוון הבית ביבנה ולאחר **חצי שעה** בערך קיבלתי טלפון מאחראי אחזקה במועצה אהרון שמסר שהבניין עולה באש, חזרתי תיכף למקום וחשכו עיני...אני עבדתי

במקום יחד עם בני אייל...אני קבלן רשום..."

בהודעתו במשטרה מתאריך 4.9.12, באזהרה, מסר הנאשם (ת/1ב):

"אני ביצעתי עבודת איטום בגג של בית הספר, בחיבור בין תעלת פח שמנקזת את גגות הרעפים לבין גג בטון, העבודה הייתה איטום התפר ויריעת ביטומנית באורך של מטר, וכל זאת עפ"י מפרט שנשלח למועצה אזורית גדרות ואושרה על ידם..."

"העבודה היחידה שבוצעה באמצעות אש וגז היא פעולת האיטום שבוצעה בתפר בין הגג לתעלה".

האש פרצה "כנראה...מגץ שעף במהלך עבודת האיטום לעבר גג הרעפים בתחתיו היה דיקט חשוף וככל הנראה זה נגרם אש..."

"ראיתי את הדליקה של הגץ שהייתה בפניה בתפר, ראיתי גץ קטן דולק וכיביתי אותו עם מים, ויכול להיות שהיה גץ שקפץ רחוק יותר במהלך עבודת הברנר".

הוא לא ראה את האש מתפשטת "מתי שאני הלכתי אני דאגתי לכבות את הגץ שראיתי בתעלה, וחיכיתי 15 דקות אספנו את הכלים והסתכלתי 15 דקות אחרי שכובה הגץ ולא היה שום דבר".

"ש: כמה זמן לאחר שעזבת את המקום דיווח לך על השריפה? ת: חצי שעה 40 דקות בערך".

ניתן לסכם את אמרתיו של הנאשם במשטרה כקושרות אותו ליצירת הסיכון לשריפה, בשימוש בחום, הן בסמיכות זמנים לפרוץ השריפה והן בסמיכות גאוגרפית למקום ההתלקחות.

(ב). הנאשם הגיש מטעמו חוות דעת מומחה מאת אינג' אשר סלוצקי:

המומחה לא בדק את הזירה, אלא קיבל לידיו את כל חומר החקירה, וחיווה דעתו, בין השאר כדלקמן:

"קיים קושי מדעי להגיע למסקנה חד משמעית בעניין נקודת פרוץ השריפה במצב בו הגג נשרף עד היסוד וכאשר ידוע כי טרם פרוץ השריפה היה פתח אוויר שהחדיר פנימה חמצן באזור בו בוצעה עבודת האיטום. עיוות המתכת באותו אזור אינו יכול, כשלעצמו להעיד על הנקודה שבה פרצה השריפה אלא רק על המקום בו היה מטען אשר הגדול ביותר שהוא תלוי כמות החומרים הדליקים ורמת החמצן במקום בו נראית השריפה החזקה ביותר".

"לא די בעובדה שהלוח תקין ולא די בעובדה שחוקר אשר אינו מומחה לחשמל לא מצא וויזואלית סימנים של כשל חשמלי על מנת לשלול אפשרות זו. לצורך העניין היה נדרש לבדוק את מערכות התאורה במקום ולנסות לשלול אפשרות לפיה לדוגמא התלקח כבל באחד מגופי התאורה וגרם לשריפה או התחממות של מוליכים שגרמה שריפה בחומרי הבידוד הדליקים המצויים בחלל הגג".

"...ביטומן הינו חומר המופק בבסיסו מנפטא ומהול בחומרים אחרים אשר הופכים אותו לצמיגי ומתקשה בטמפרטורת הסביבה. חומר זה יכול להתרכך בחימום ובטמפרטורה של מעל 454 מעלות צלזיוס יכול חומר זה אף להתלקח...**בהנחה שמדובר היה בגץ בוער ולא בביטומן בוער הרי שאת הגץ ניתן היה לכבות באמצעות מים כפי שמכבים גץ.** לו מדובר היה בכיבוי ביטומן בוער במים האש הייתה מתפשטת במקום וברור שבמקרה זה יכול היה אותו אדם ששופך מים על ביטומן בוער להיפגע בעצמו, דבר שאין מחלוקת שלא התרחש".

"לא סביר שבמהלך 40 דקות או חצי שעה תתלקח אש בעוצמה כה רבה כתוצאה מגץ אשר לא כובה על גבי קורת עץ".

"...ברור לחלוטין כי **חלל התקרה לא הכיל שום מערכת לגילוי עשן תקינה או כיבוי אש...**לא היו מערכות גילוי וכיבוי מסוד זה עוצמת השריפה הייתה מתמעטת..."

"השערתך היא שהשריפה התפשטה בחלל התקרה בין היתר עקב קיומם של חומרים נוספים כגון קיני מכרסמים, לכלוך וזוהמה ששרצו בחלל התקרה".

בסעיף המסקנות:

"לעניין **מוקד השריפה ותחילתה קיים קושי מדעי להגיע למסקנה חד משמעית בעניין נקודת פרוץ השריפה במצב בו הגג נשרף עד היסוד,** וכאשר ידוע כי טרם פרוץ השריפה היה קיים פתח אוויר שמחדיר פנימה חמצן באזור בו בוצעה עבודת האיטום. על כן מסקנת דוח השריפה לפיה מוקד השריפה ארע במקום בו בוצעו העבודות אינה מבוססת - דוח השריפה התבסס בהקשר זה רק על נזקי עוות המתכת באזור שאינם מעידים בהכרח על מוקד השריפה אלא רק על המקום בו היה מטען האש הגדול ביותר כמסובר בחוות הדעת".

"לא ניתן לשלול אפשרות לכשל חשמל שגרם לשריפה. דוח השריפה שלל אפשרות זו בהתבסס על מצבו התקין של לוח החשמל בלבד אשר אינו שולל אפשרות לכשל חשמלי במערכות חשמל אחרות במקום אשר כלל לא נבדקו".

"בעניין כיבוי הגץ באמצעות מים - **בהנחה שמדובר היה בגץ בוער ולא בביטומן בוער הרי שאת הגץ ניתן היה לכבות באמצעות מים כפי שמכבים גץ...**".

"בעניין הטענה בדבר התפשטות האש בשל קיומם של חומרים דליקים, **ברור לחלוטין כי חלל התקרה לא הכיל שום מערכת לגילוי עשן תקינה או כיבוי אש כגון מערכות מתזים** (ספרינקלרים) המקובלים מאוד בתקרות מסוג זה. במידה והיו בתקרה חומרי בידוד תקינים הכבים מאליהם הרי שהשריפה לא הייתה מתפשטת כפי שהתפשטה...".

"בנוסף לא סביר שהאש שנגרמה מגץ שלא כובה והבעיר עץ, נוכח פרק הזמן הקצר אשר חלף בין כיבוי הגץ לבין פרוץ השריפה".

מומחה ההגנה העיד במשפט, ואיני נדרש כלל ועיקר לטיב עדותו, מומחיותו או חוות הדעת שמסר, לאור קביעתי, כי אין מדובר ב"גיץ" קטן כבדל סגריה, כפי גרסתו של הנאשם, ולאור העובדה שניתן לקבוע את אחריותו של הנאשם, גם נוכח הראיות הנותרות ומבלי להידרש לחוות דעתם של מומחים.

מומחה ההגנה, בצדק, לא יכול היה לשלול את האפשרות שהאש פרצה נוכח עבודות האש של הנאשם ("אני לא שולל שום דבר" (עמוד 42 שורה 1).

למרות שהציג אפשרויות התלקחות נוספות - אפשרויות שאותן אני דוחה כהשערות בלתי סבירות.

בנו של הנאשם אשר עבד יחד עמו במקום לא הובא לעדות, ועניין זה רובץ לפתחה של ההגנה.

ד. מסקנות:

אין חולק, כי בתאריך 1.4.12 החל משעות הבוקר, ביצע הנאשם, בסיוע בנו, עבודות איטום גג בבית הספר האזורי בישוב, ובמסגרת זו הפעיל מכשיר חימום מסוג ברנר.

אין חולק, כי הנאשם עזב את המקום בשעה 11:30.

אין חולק, כי בסמוך לשעה **11:45** התקבלה ידיעה שלפיה פרצה אשר בבית הספר (ת/2), אשר גרמה נזקים בשווי של כ - **2,004,957 ₪**.

אין חולק, כי הנאשם, במעשיו, גרם לדליקתו של גץ (למצער) שאותו כיבה באמצעות מים.

לפי דבריו של הנאשם, הוא המתין על הגג משך כ- 15 דקות, ראה שאין שריפה ואז עזב את המקום. **לדבריו: "ירדתי עמוד 8**

מהגג בשעה 11:30" (ת/א שורה 9).

אין חולק, כי הנאשם עזב את המקום ולא הודיע לאיש על התקרית.

אין חולק כי פרק זמן קצר לאחר עזיבת הנאשם את המקום, כ - 15 דקות עד חצי שעה (הנחה לטובת הנאשם), פרצה אש בגג המבנה (בין 11:30 ל - 11:45).

אין שום סבירות ראייתית, אמתית, ובית-המשפט אינו נדרש להשערות רחוקות חסרות בסיס, כי בין עבודתו של הנאשם באש על הגג, ובין הדליקה אירע אירוע אחר, כגון הצתה מכוונת או תקלת חשמל אשר גרמה לשריפה.

אזכיר, כי לפי עדות הנאשם, אין אפשרות לעלות על הגג, אלא תוך שימוש בסולם (עמוד 23 שורה 23), ולא נמצא במקום סולם אחר מלבד זה של הנאשם.

הסבירות שבמהלך 15 דקות אירעה תקלת חשמל (כפי שהעלה מומחה הנאשם - מכרסמים כרסמו של חוטי החשמל), אשר גרמה לשריפה נמוכה וחסרת משקל.

ואזכיר, כי השריפה התלקחה בחלוף דקות ספורות מעזיבת הנאשם את המקום.

הנאשם, גם לפי עדותו, ובאמצעות דגם נ/6 המחיש לבית-המשפט את מצב הדברים: הוא עבד באיטום הגג, בין השאר באמצעות ברנר, השתמש בחום, וזאת בסמיכות קרובה לגג הרעפים העשוי עץ (הממוקם ממש מעל לראשו במקום הריתוך) - פעולה שגם לדבריו הובילה לשליחת אש בגץ.

עניין זה הקים לו חובה, כאדם סביר, לצפות את האפשרות שגץ נוסף, שלא אותר על-ידו נדלק בתוך גג הרעפים.

הנאשם הינו איש מקצוע בעל ותק וניסיון רב שנים והיה עליו להכיר את גג הרעפים, על האפשרות כי הוא מכיל חומרים דליקים.

לא ניתן לומר, כדבריו של הנאשם "ראיתי עצמי כמבודד מהמבנה השני, נכון שהיה דיקטים וכדומה אבל לא היה לי פחד שמשוהו יעבוד את הגג לצד השני. הייתה לי חומה ואני עובד מתחתיה" (עמוד 24 שורות 29 - 30). התבוננות בדגם שאותו הביא הנאשם (נ/6) מלמד, כי ממש מעל מקום השימוש בברנר, ניצב גג הרעפים, עשוי עץ דליק.

הנאשם בעצמו העיד שקיימת היתכנות שהאש נגרמה עקב "גיץ" אחר שבער וחמק פנימה אל תוך גג הרעפים: "יכול להיות שקפץ גיץ ממקום לא ידוע" - עמוד 23 שורה 20). וכן: "אני אומר שקפץ מאיזה שהוא מקום לתוך התקרה

האקוסטית" (עמוד 25 שורות 3 - 4).

הנה כי כן, הנאשם, אשר היה במקום, ראה את מצב הדברים, בזמן אמת ומסר כי מדובר במסקנה סבירה. על כן, יש כאן ראייה התומכת במסקנה הנסיבתית.

אני קובע כי הנאשם יצר סיכון להתלקחות שריפה, אף אם אין מדובר ביריעת ביטומן שהתקלחה.

הנאשם, כבעל מקצוע סביר, היה אמור לצפות את האפשרות, שנוכח עבודתו בחום, יתלקח גץ נוסף, נסתר מן העין, לאור העובדה שהשתמש בחום, בסמוך לגג רעפים, העשוי עץ, ויתכן שמכיל חומרים דליקים נוספים, ובפרט כאשר במעשיו גרם להתלקחות הגץ שאותו כיבה.

אסור היה לנאשם, בנסיבות האירוע, לעזוב את הגג, לאחר שדלקה בו אש, גם אם כוונתה על-ידו, כאשר קיימת אפשרות שגץ נוסף דלק במקום אחר, וזאת מבלי להודיע למכבה האש, לזמנם למקום, ולהמתין בהשגחה, עד אשר גורם מקצועי יוודא שאין כל סיכוי לדליקה נוספת.

תקנות הבטיחות בעבודה (עבודת בניה) התשמ"ח - 1988 בפרק יא, שכותרתו "ביטומן חם" קובעות:

סעיף 133: "מבצע בניה אחראי לכך כי עבודה תוך שימוש בביטומן חם תיעשה בהשגחתו הישירה של עובד מנוסה ומכל הביטומן יוסק בידי עובד מנוסה".

סעיף 134: "לא יחממו ביטומן אלא במרחק של 6 מטרים לפחות ממקום שבו מצויים חומרים דליקים; אם אין תנאי המקום מאפשרים קיום מרחק כאמור, תותקן מחיצה מחומר בלתי דליק שתפריד בין החומרים הדליקים לבין האש כשהמרחק בין האש ובין החומרים הדליקים לא יפחת מ-2 מטרים."

סעיף 135:

"(א) מבצע בניה אחראי לכך שהמכל לחימום ביטומן יהיה תקין ומבנהו וחזקו יתאימו למטרה שלה הוא מיועד.

(ב). המכל לחימום ביטומן יועמד על בסיס אופקי מתכתי איתן ויציב ולא ימולא עד שפתו העליונה: יושאר רווח מספיק למניעת גלישה של ביטומן שלא יפחת מ-15 סנטימטרים משפתו העליונה של המכל."

סעיף 136: שכותרתו מניעת התפשטות אש קובע: "יינקטו אמצעים נאותים למניעת התפשטות אש בשעת חימום ביטומן, כתוצאה מהתלקחות מקרית או השפעת רוח"

סעיף 137 שכותרתו אמצעי כיבוי קובע:

"(א) בקרבת מקום חימום ביטומן תימצא כמות מספקת של חול, אתים, מחבטים או מטפי כיבוי אש מתאימים". וסעיף (ב) קובע: "אין להשתמש במים לכיבוי שריפת ביטומן".

סעיף 138: "(א) כלי הקיבול להעברת ביטומן יהיו מאיכות טובה, במצב תקין ומתאימים למטרתם. (ב) כלי הקיבול ימולאו לכל היותר עד כדי שלושת רבעי תכולתם".

ואולם, איני נדרש כלל לתקנות אלה, משום שלא ניתן לקבוע, כי האש ניצתה מריתוך הביטומן, אלא מתוך שגך אחר, או חלק דליק שהיה בגג, שכנראה הוצת מפעולות הריתוך, ושהנאשם לא שת ליבו לכך, הוא זה שהצית את גג המבנה.

סעיף 449 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 קובע: "הגורם ברשלנות לשריפת דבר לא לו, או הגורם ברשלנות סכנת שריפה לדבר לא לו, דינו - מאסר שלוש שנים".

הסעיף מנסח שתי עבירות - האחת תוצאתית, השנייה התנהגותית.

הראשונה, התוצאתית, כוללת יסוד עובדתי ובו רכיב התנהגותי של עשיית מעשה או מחדל מכל סוג שהוא, אשר גרם לתוצאה היא "שריפת דבר".

השנייה, ההתנהגותית, כוללת יסוד עובדתי ובו רכיב התנהגותי של עשיית מעשה או מחדל מכל סוג שהוא, אך אין חובה, לצורך התגבשות העבירה, בתוצאת השריפה ודי **ביצירת "סכנת השריפה"**.

שתי העבירות מסתפקות ביסוד נפשי המשתייך לאגף **הרשלנות**.

סעיף 21 לחוק העונשין מנסח את **היסוד הנפשי של רשלנות:** אי מודעותו בפועל של העושה לאחד או יותר מרכיבי היסוד העובדתי, במקום בו אדם מן הישוב (האדם הסביר) היה מודע (מודעות בכוח).

הנאשם במעשיו גיבש את שתי החלופות של הסעיף.

אני קובע, כי הנאשם היה רשלן בכך, שביצע עבודת אש על הגג, בסמוך לגג הרעפים העשוי עץ, עזב את המקום בלא להודיע לאיש, וזאת לאחר שבמהלך העבודה, נדלק גץ, ואף למעלה מכך, מבלי שוידא באופן מוחלט שאין כל אפשרות לקיומה של גחלת לוחשת אחרת, אשר שהתה נסתרת, בתוך גג הרעפים העשוי עץ דליק.

ניתן להגיע למסקנות נסיבתית מבוססת, שלפיה הנאשם ממעשיו ובמחדליו, יצר מצב דברים מסוכן, שבמסגרתו סיכן באש את גג המבנה, ולא נקט אמצעים סבירים של אדם מן הישוב, בנעליו, כדי למנוע את התממשות הסיכון - שריפת המבנה.

אני קובע, כי המאשימה עמדה בנטל הבאת הראיות ונטל ההוכחה, כנדרש בפלילים.

ה. תוצאה:

לאור כל האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם בעבירה של גרימת שריפה ברשלנות לפי סעיף 449 לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

ניתנה היום, י"ט אלול תשע"ו, 22 ספטמבר 2016, במעמד הצדדים